

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen. A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Jelképek és tanúságtételek!

Összefüggő történetek -
összekötő jelek...

Ez a kiindulópontja minden
elképzelésnek

A tervbe vett 2009. október 23-i fáklyásmenet élén a felvonulók felett a híres Csíksomlyói Szűzanya szobrán inspirált, fából faragott gyönyörű Mária-szobor fog örködni.

Havi „HUFImondat”:

„... hogy minden ember azonos állapotban születik, és hogy semmi sem emel fel, csakis az alázat, semmi sem taszít le, csakis a gőg és a gyűlölet...” (idézet Szent Istvánnak fiához intézett Intelmeiből)

Olvasunk... és gondolkozunk:

... mert három a magyar Haza...

Létezik-e még béketudat a földön? A globalizáció ellenére van-e remény arra, hogy megmentsük egyetlen kincsünket, a magyar identitást?

Konkréten: miben válik hasznunkra a magyar nyelv ápolása? A nagy szétszórtságban akad-e lehetőség a magyarok összetartására? Mennyi magyarban él még, és pontosan hol, az egyszerű „hazaszeretet”? Milyen aktivitások foglalkoznak a világon a magyarságtudat szó szerinti megmentésével? És milyen eszközökkel?

Kérdés-kérdés hátán, és a gondolatok vándorlása alatt egymás mellé kerülnek a lelkiismeretes szavak, a józan tettek - de az üres, tárgyaltalan ugatások is. A válaszok késnek, az eredmények váratnak magukra nyugodtan. És ezalatt mégis történnek csodák... Mert meglepő csodának számít minden darab levél, a kimondott szó, és az együttérzés még nem felmért ereje.

Talán fogalmakat kéne ösztönözni? Nincs mindnyájunk tudatalatti világába begyökerezve a letagadhatatlan ige:

„Élni fog a nemzet, amely összetart”, „Összetartásban az erő”, „Egy venyigéből bizony nem, de sokból óriási tüzet lehet fellobbantani...” Hadd kerekítsem ki elmefuttatásomat: „Lobban, mint a szalma, ha meggyújtják, de igen hamar ki is alszik...” Nehogy ez utolsót gyakoroljuk! Mit ér egy impozáns, meghatározó és büszkeségre méltó, haza iránti szeretettel kimutatott tiszteletadás, ha utána nem történik semmi? Minden nap, minden nap, mindig egy hajszálnyit - de toljuk előre a szekeret! Azonban ha azt várjuk, hogy a gyógyulás azonnali legyen, ha nem vagyunk képesek legalább egy valakiben felébreszteni a tudatot és az érzést, ha nem tartunk ki még akkor is, ha úgy tűnik „nem lehet”, s ha nem veszünk kellő tudomást arról, hogy nem vagyunk egyedül - akkor tényleg nem őrizük meg magyarságunkat az eljövendő nemzedékeknek!

Nincs olyan harc, amely elfér a kényelem mellett. Nincs célkitűzés, amelyért nem kéne keményen megdolgozni. Nincs az az öröm, amelyet ne öntözne könny. Nincs meggyőződés, amelyet nem csábít a közöny. És 2009 olyan év a magyarságnak, mint már régen nem volt.

„Mi, előadók, nem agitálunk, nem politizálunk, nem beszélünk rá senkit semmire: **tükröt tartunk**. Abban hiszünk, hogy nem a világegyetem porzemei vagyunk, hanem az Eget a Földdel összekötő teremtő lények. Abban hiszünk, amiben őseink, hogy a világ közepe ott van, ahol a botunkat leszúrjuk! Mi itt szúrtuk le botjainkat...”

Melkuhn Robi
(Erdély)

ben a XIV. században lett kegyhely, amikor a székely és csángó nép nem volt hajlandó felvenni a János Zsigmond által rájuk parancsolt református vallást.

Harcra váltott a kérdés. Közben az aszszonyok a templomban maradván imádkoztak Máriához, hogy kisértse őket a kudarcból. Azóta a győzelem emlékére elkezdődött a mindenévi Pünkösdi erdélyi magyarok találkozója. - Ebből lett a katolikus székelyek búcsújáróhelye és évszázadok óta szellemi életük központja. Minden pünkösdkor itt kap helyet a csíksomlyói búcsú. Ma már tömegeket vonz a Somlyóhegyre már nemcsak vallásosság, felekezeti kérdés, hanem a magyar sors, a magyar tudat csodáit jelképező zarándokhelye.

A székelyek sokat szenvedtek a történelem során; Somlyóhegyén találtak vigaszt.

Csíksomlyó pedig ötszáz éve művelődési és kulturális központ is. A huszadik század közepétől Csíkszereda mellékvárosa.

A barokk stílusú kegytemplomot a tizenkilencedik század elején építették.

Folyt. a II. oldalon

A tiszteletadó menet alatt az összes Argentínában működő magyar intézmény képviselői egy-egyetlen imában, egy-egyetlen kérdésben, egy páratlan tanúságtételben *összeforva* fogják lejárni az utcákat, hogy a világ szemei előtt mondassák ki szándékukat.

Csíksomlyóról is azt mondják, hogy ott, azon a hegyen, ott van az a hely, amely *összeforrasztja* a magyarságot. A magyarok területének leghíresebb búcsújáró helye, s Erdélyben már a magyar nép összetartozásának és megmaradásának szimbóluma.

Hát minekünk ez épp elég jelkép, s az, hogy itt, Buenos Airesben „saját” Csíksomlyói Szűzanya szobrunk is van! Mi is az összetartozásért és a megmaradásért fohászunkodunk. A fáklyák lángjai a tűz tisztító erejét jelképezik. Az összetartozás után vágyódók melegét. **A mi kegyhelyünk a saját szívünk.** A csoportos gyaloglás pedig zarándokutunk a fővárosi Katedrális felé, a magyar misénkre. Mi nem zsenge későtavaszi pásziton, hanem a városunk utcáin fogunk haladni - Isten felé.

Történelmünk vissza-visszatérő tragédiái jelképe viszont a legtisztább Forradalom s Szabadságharc. Az idén 56-ra emlékezve szeretnénk kimondani legmélyebb óhajunkat mint fajta, mint drága hazánkat s népünket szerető magyarok:

Az égő fáklyák fénye alatt, szorosán egymás kezünket fogva, felvonulunk a szabadságunkért harcoló hőseinkért, a magyarországi békéért, de a világ-békéért is, a kiengesztelődésért, a szétszórt magyar közösségek összetartozásáért és a világon szétszórtva élő és dolgozó magyar származású, öntudatos fiatalokért!

Csíkszereda mellett, Hargita megyében, a gyönyörű Erdélyben több százeken gyalognak Máriájuk felé; székelyek, csángók tündöklő viseletükben kísérik az ezrek lépteit, a már több száz éves szokás nyomán.

Csíksomlyó, a Somlyó patak völgyé-

...JELKÉPEK... ...folyt. az I. oldalról

A Madonna szobra viszont a XVI. század remekműve, s 2 méter 25 centis magasságával a kor Szűzmaria szobrai között a legnagyobb. Nem ismerjük alkotóját, de számos csoda fűződik történetéhez. A néphagyomány szerint egy lány ásta ki véletlenül a koporsót, amelyben a szobor volt elhelyezve. Nem sikerült sohasem elvinni a szobrot a legközelebbi templomba sem. Azért épült számára ott helyben az új templom. Később ezt írták róla:

„A kegyeszobor többször is akkora fényben ragyogott fel, hogy világosság töltötte be a templomot, a nagy katasztrófák előtt pedig arca szomorúvá vált. Az egyik török-tatár dúlás alkalmával egy vezér el akarta szállítani, de az ismét olyan súlyossá vált, hogy hat ökörrel sem tudták megmozdítani. Haragjában a vezér kardjával odacsapott, megsebezve a kegyeszobor arcát és nyakát, s a karja azon nyomban bénán hanyatlott alá. A vágás nyoma ma is látható rajta”.

Itt Argentínában is megíródott az ötvenes években egy „csíksomlyói” történet... az akkori tanúk szerint:

„Nagy felhajtás keletkezett. Megékeztett Simon László Erdélyből... Fia, Péter, faragóművész volt; elkészített egy kis

faragott Madonnát. Később Dr. Theész János megrendelésére ismét faragta, immár a Csíksomlyói Madonna példájára s annak méretében. Igen szívhezszóló ünnepszorozat következett: a Szűzanya végiglátogatta az akkor még számos magyar intézményt egész addig, míg végül ünnepélyes kereteken belül a Plátanosi kápolnában intronizálták, hogy minden magyar ott tisztelhesse.

Elteltek az évek, már Plátanos kertjeiben nem sétálnak a magyar matereink, nem rendeződnek cserkész-vezetőképző táborok, sem kirándulások, sem Zrínyi Kör karácsonyok... Évtizedek után sikerült megértetni a mostani főnök-asszonyokkal, hogy nekünk a Madonnánk épp oly fontos, mint nekik a Lujáni Szűz... Egyiket sem tudták még ökrök erejével sem elmozdítani a helyükről! (Fóthyné Balogh-Kovács Judith).

*

Madonnánk „hazajön”. Velünk együtt emeli fel karjait az Úrhoz, s velünk együtt könnyezhetnek majd szemei, amikor imádkozva, énekelve vonulunk fel a magyarságért, s azért a szent békéért, amely nélkül nem józan a gondolkodás és nem tisztességes a magyar élet sem.

Zólyomi Kati

Méltó emlék

Azt kérte az osztálytól a tanár, hogy minden osztálytársuk nevét írják föl egy lapra úgy, hogy a nevek mellett maradjon egy kis üres hely: „Gondolják meg, mi a legjobb, amit mondani tudnak a társaikról, és azt írják a nevek mellé.” - Egy teljes órába telt, mire mindenki elkészült, és mielőtt elhagyták az osztálytermet, a lapot átadták a tanárnőnek.

Hétvégén a tanár minden diák nevét fölírta egy papírlapra és mellé a kedves megjegyzéseket, amelyeket a tanulótársak írtak róla.

Hétfőn minden tanuló megkapta a listáját. Már kis idő múlva mindegyik nevetett. „Tényleg?” - hallatszott a suttozás... „Nem is tudtam, hogy én valakinek is jelentek valamit!” - és „Nem tudtam, hogy a többiek ennyire kedvelnek” - szölkáltak a megjegyzések.

Ezután senki nem emlegette többé a listát. A tanár nem tudta, hogy a diákok egymás közt, vagy esetleg a szüleikkel beszéltek-e róla, de nem is törődött vele.

*

Néhány évvel később az egyik fiú elesett Vietnámban, és a tanár elment a tanítványa temetésére. A templomot megtöltötte a sok barát. Egyik a másik után - akik szerették vagy ismerték a fiatal embert - odamentek a koporsóhoz, és lerótták utolsó kegyeletüket. A tanár a sor végén lépett oda és imádkozott a koporsó mellett. Ahogy ott állt, az egyik koporsóvivő katona megszólította: „Őn a matematika tanárja volt Marknak?” Ő igent bólintott. Erre a fiú azt mondta: „Mark nagyon gyakran beszélt magáról.”

A temetés után összegyűltek Mark régi osztálytársai. Mark szülei is ott voltak: „Valamit szeretnék mutatni” - mondta az apa és előhúzott egy pénztárcát a zsebéből. „Ezt találták, amikor a fiunk elesett. Úgy

gondoltuk, Ön meg fogja ismerni.”

A pénztárcából előhúzott egy erősen gyűrött lapot, amelyet nyilván összeragasztottak, sokszor összehajtogattak és széthajtottak már. A tanár - anélkül, hogy odanézett volna - tudta, hogy ez egyike volt azoknak a lapoknak, amelyeken a kedves tulajdonságok álltak, amelyeket az osztálytársak írtak Markról.

„Nagyon szeretnék Önnek megköszönni, hogy ezt a feladatot adta az osztálynak” - mondta Mark anyja. „Amint látja, Mark nagyon megbecsülte.”

A többi régi tanítvány is összegyűlt a tanár körül. Charlie elmosolyodott és azt mondta: „Nekem is megvan még a listám. Az íróasztalom felső fiókjában őrzöm.” Chuck felesége pedig így szólt: „Chuck megkért, hogy a listát ragasszam be az esküvői albumba.” „Az enyém is megvan még” - mondta Marily. „A naplómban tartom”. Ekkor Vicki, egy másik osztálytársuk a zsebnaptárát vette elő, és megmutatta a használatól megkopott és foszladozó listát a többieknek. „Mindig magamnál hordom” - mondta Vicki, és hozzátette: „Meg vagyok győződve, hogy mindnyájan megőriztük azt a listát.”

*

Embértársainkkal való együttélésünkben gyakran elfeledkezünk arról, hogy minden élet véget ér egy napon és senki sem tudja, mikor jön el ez a nap. Ezért kellene megmondanunk azoknak az embereknek, akiket szeretünk és akikért aggódunk, hogy fontosak a számunkra. Addig kell ezt megmondani, amíg nem késő.

Gondolj rá: azt aratjuk, amit vetettünk. Amit az ember ad a másik embernek, vissza is jön a saját életébe. Ez a nap áldott nap lesz és éppen úgy különleges, mint te magad vagy.

(Beküldte Baltház Mártha)

MINIHUFI

► Vidám „BOLDOG” hírek! A cserkészvezetők rockegyüttese megál-lás nélkül fejlődik, fellép, komponál, és főszereplője a Buenos Airesben újonnan készült **cserkész-toborzó filmnek** is. Ez a film azzal a szándékkal állították össze, hogy a cserkészeknek és esetleges cserkészcsaládoknak szétosszuk. Jópofa, változatos filmanyag, olyan felvételeket mutat be, amelyek az argentin körzet cserkész-mindennap-jait, de kimagasló eseményeit is szem elé tárja. Rövid produkció, amelynek az aláfestő zenéje majdnem egészében a BOLDOG első cd-jét mutatja be a nyilvánosságnak. A sok önfeledtség és fiatalos hangulat mellett mély szövegeket is olvashat a néző a feliratokon, magyarul és spanyolul. Ha minden az számítások szerint gördül, még az idén szétosztásra és eladásra is kerül az eredeti kreáció. Azt is reméljük, hogy sikerül szétküldeni a KMCSZ összes csapatainak is!

útnak - a magyar nyelvet jobban elsajátítani. Négyen belőlük még csak „gagyogják” a magyart, de érteni remekül értik. A 90 nap épphogy elég lesz ahhoz, hogy egy óriási lépcsőfokkal feljebb kerüljenek. Ez már bebizonyosodott az előző (2006) csoport esetében is. A másik kettő a nyelvvél még teljesen újonc szinten mozog, de már néhány éve ZIK-diák. Nekik pedig a „gagyogó” szint elérését jelenti az út sikere. Ahonnan nézzük pozitív, gyakorlatilag perfekt. A három hónapos odaúti tartózkodás (amíg még nem késő) a legbiztosabb befektetés! Nem kevésbé fontos az a tény, hogy család- és barátlátogatás is megtörténik ez idő alatt, sőt Erdély megismerése!

► **Furulyázik a ZIK:** Ahogy sok-sok évig hagyomány volt, egyszer csak megszűnt az iskolának e szép szokása. Az idén ismét furulya órája van a tizenhárom éven felülieknek. Íjjasné Pia és Lajtaváryné Zsuzsi az

► Úgyszintén a másik mély gyökerű intézményünk, a **Zrínyi Kör** sem adja fel a harcot. Az idén december elején utazik át a három hónapos iskolacsera akcióval a **Gesztenye csoport fiútagozata**. Ha semmi sem változik, hat 14-15 éves sráccsoka repül át az Ókontinensre, **Magyarországra**. Debrecenben fognak lakni, iskolába járni, ismerkedni és - ami a legfontosabb célja az

oktatók, és bízunk abban, hogy úgy, mint annak idején, egy-két év múlva a büszke szülők megint élvezhetik a szép ZIK-furulya hangversenyeket!

► A Magyarok Nagyasszonya Icses. **Bogács** örse már másodszor vett részt a **Vöröskereszt** elsősegély kurzusán. Ez alkalommal egy lényegesen hosszabb és komolyabb tartalmú edzésre tettek szert a lelkes nagylá-

nyok. Május 23-án vizsgával érvényesítették minden szombat délutáni erőfeszítésüket, ami által „diplomázott” életmentő lett mindegyikük-ből.

Gratulál a HUFI!
(ZK)

SZÉP ÉLET, CSERKÉSZÉLET

TISZTIKONFERENCIA

- egy új világban, egy jobb cserkészéletért -

Az életünket a célok színesítik. Ha megosztjuk őket, ékes szivárvány lesz belőlük. A KÖRS-sel festegetünk, megrajzoljuk álmainkat, amelyeket nem magunknak, hanem a legfiatalabbak részére - és az álmokról néha lemondó idősebbeknek is - álmodjuk meg!

Az élet lehet egy szép vers, ha legalább egy részét élvezettel járod át! **Ezt sugallja a cserkészélet, megalapítása óta! Ezt az eszmét követjük valahányan, akik fogadalmat tettünk!**

A magyar cserkészélet sokoldalúsága határozottan ajándék életünkben. Többen nem is tudjuk elképzelni, hogy ne létezen mint támasz, mint lehetőség, és még inkább mint keret a személyes fejlődésre. Egy cserkészvezető ismeri feladatait, azokhoz igazodva intézi aktív szolgálati idejét, és ennek lejártaival minden lehető alkalmat megragad, hogy minél többször részt vehessen az új nemzedék vezetőinek s gyakran saját gyermekeinek cserkészvilágában is.

Szerencsére a cserkészélet is öröklődik, apáról-fiúra, anyáról-lányára, s így igazi „cserkészcsaládok” viszik előre a mozgalmat! Ez a világ változik, akár vele együtt az emberek, és a legnagyobb kihívás a cserkészészmét e változások hangulatához illeszteni. A lényeg, az alap nem alakult át, csupán még jobban próbálja az emberebb-embert nevelő módszerét megerősíteni.

A folyamat megdőbentető árnyalatokkal jár, és sokszor ijesztő gondokkal kell megküzdeni alatta. Az, hogy egy zárt, kis körű magyar cserkészközösség megközelíthesse a megoldásokat, a kiképzett vezetők rendszeres tanácskozásaira szorul. A legnyíltabb ilyenfajta gyűlést nevezzük mindenkortól „**tisztikonferenciának**”. Városunkban olyan rég volt az utolsó, hogy a fiatal csapatvezetőknek szó szerint el kellett magyarázni az értelmét!

Ez az összejövetel volt egy tervbe vett sorozatban az első. Április 30-án harminchért segédtsízt, cserkésztsízt és cserkészcsapattsízt öltött egyenruhát, és hajsza-rohanás, tanulás és munka után három órát szánt a kidolgozott és moderált eszmecsere programjára. Kezdetnek beszámoltunk a 2009-es központi, a Külföldi Magyar Cserkészszövetség székhelyén, USA-ban megtartott IB (Intézőbizottság) ülésen elhangzottokról, és ezegyszer két alapvető téma áttekintésére tértünk rá, kisebb csoportokra bocsátva:

- **Mit kapsz/kaptál a cserkészettől, mi a cserkészéletnek a szerepe életedben?**

- **A szombatonkénti összejövetelek fontossága és tartalma.**

A konferencia hangulata több és külön-

böző tényező által alakult ki olyanná, amilyennek sikerült: **remek volt!** Mert a hivatalos kezdésnél elhangzott a megrázó Himnuszunk, mert a jelszó mindnyájunkat elgondolkoztatott:

Aki képes átlátni a nehézségen, aki a mindennapi kis felelősséget elvállalja örömmel, aki türelemképes, annak s azok kezében lesz a jövő!

És mert jelen voltak 20 évesek, 30 évesek, 50 évesek és jóval idősebbek is, mert jelen voltak a csapatok vezetőgárdái, sok volt parancsnok, anya, apa és nagyszülő, sőt két „nemzetközi” tiszt is eljött (Venezuelából és Németországból): végig lelkiismeretes volt mindenki, neveltünk, énekeltünk, és még ettünk is finomat! **Egy kivétellel, senki sem figyelte karóráját és mindenki maradt volna még!**

Hatásos és megható volt, amikor a két csapat fiatal vezetője (Lajtaváry Zsuzsi st. és Zaha Tamás st.) felolvasták a nagy cserkészlilium szirmairól a Konferencia üzeneteit:

- a cserkészélet számomra béke és nyugalom
- a cserkészélet fejlődik a világgal
- emberebb emberek - öntudatosabb magyarok
- a cserkészfoglalkozás *érdemes*
- a barátság kincs
- cserkészfogadalmam irányt ad életemnek
- érdemes készülni
- a cserkészészmé „oázis”
- Istenhittel élni

A kiértékelő összegezést követően felolvastunk Márai Sándortól néhány sort, hogy hazamenetel alatt is legyen min elmélkedni:

„Műveden építs minden nap valamit, mindennap. Néha csak javítsd egy részletét, néha, mikor erőlen vagy, csak rendezgesd, tedd helyre a rendetlen sorokat és oldalakat. De minden nap építsd egy mozdulattal.

Ez a dolgod. De műved építése közben ne feledkezz meg lelkedről se. Azt is építsd, mindennap. Alázattal és figyelemmel.

A többi bízd Istenre.”

A konferenciát a Buenos Aires-i KÖRS tiszt csoportja állította össze, szervezte meg és vezette le (Gorondiné Haynal Edith cst., Haller Ines st., Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst., Lomniczy Mátyás cst., Szilvássy Lőrinc cst. és Zólyomi Kati cst.)

Egyes helyeken a cserkészélet nem divat... Minálunk (de nemcsak minálunk!) az, és tovább él!

Szeretettel, a KÖRS nevében
Zólyomi Kati cst.

FIGYELEM!

Szavaloést a Hungáriában!

Július 11, szombat, 20 óra. Találkozunk a MIK-szobában a hangulatos kandalló mellett. **Szaválnak:** Dombay Jenő, ifj. Fóthy Gyula, Györy Kati, Kiss Péter, Lomniczy József, Schirl Pál és Zólyomi Kati.

Tapsoljunk az ifjak kezdeményezéséhez, vigyünk üdítőt, és fölolvashatjuk kedvenc versünket! Szeretettel hívnak a rendezők.

Emlékeztető!

Következő kettőszámunk július végéféle jelenik meg.

LAPZÁRTA A

JÚLIUS-AUGUSZTUSI SZÁMRA:

Péntek, JÚNIUS 12.

Anyag és hírek beküldésére:

Tel.fax:

(54-11) 4711-1242

amagyarhirlap@yahoo.com

Az EMESE vezetősége eldöntötte, hogy az idei **Cserkészbált** a krízis és nehéz körülmények ellenére mégis újból a Palacio San Miguelben szervezik meg, és **szepember 12-re** tűzték ki. Jelszónak érvényes Váci Mihálytól néhány versszak: „Nem elég álmodozni. / Egy nagy-nagy álom kell! [...] Nem elég fellobogni, / de mindig égni kell! [...] Nem elég a célt látni; / járható útja kell! [...] És nem elég akarni: / de tenni, tenni kell!”

A rendezők számitanak a kedves barátok **tenni-akarására**, támogatására, biztatására - és megjelenésére!

MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM Bariloche-i hírek

Az idén újból nagy örömmel készült a Bariloche-i Magyar Kör a magyar táncoktatás kezdetére. Mivel tavaly a **Bonapartian Edi** által vezetett szimpóziumnak akkora sikere volt, idén is meg akartuk ismételni.

Roglich Nati és **Lajtaváry András** május 1-től 4-ig jöttek le hozzánk. Két nap alatt, kilenc órán keresztül intenzíven táncoltunk a majdnem 50 fiatallal, akik nagy lelkesedéssel tanulták a lépéseket. A „krumplilevest” mindannyian eltáncoltuk és megható volt, ahogy az argentin gyerekek próbálták énekelni. A „golyát” már jó hangosan mondják!

Fehér Sebestyén, aki jó pár évig táncolt a magyar csoportban, vette fel videóra mind a két napon. Nemcsak szép látni, milyen lelkesedéssel követték Natit és Andrást, hanem kitűnő anyag a továbbtanításra.

Május 3-án zuhogó esőre ébredtünk, de annak ellenére szép magyar népviseletben részt vettünk a városi felvonuláson Bariloche 107. születésnapján. **Tóth Katinka** volt a zászlóvivőnk.

Ez után mindannyian összejöttünk nálam egy finom *asadóra*. **Besenyi Sándor** készítette a közösség által adományozott finomságokat - mind megnyaltuk a szájunk szélét! A **Fehér család**

teljes számban, **Szántó** nagyszülők, **Luis Stany** elnökünk és családja, **Tóth Katinka** és a **Besenyi** család nagy része jöttünk össze a Buenos Aires-i Regösöket megvendégelni.

Ebéd után eső ellenére szerveztünk egy kis városnézést és az ún. “Circuito chico”-t. A visszafelé úton meglátogattuk **Retezár Mokát** családjával együtt, akik finom uzsonnával vártak. Szépen de nagyon gyorsan múlt el az idő!

Másnap reggel már búcsúztattuk vendégeinket. Hálás köszönetet mondunk lelkes munkájukért. Ilyen találkozók buzdítják a magyarság iránti szeretetet, nemcsak köztünk, hanem az argentin közösségben is. Éljen a Magyarorságnak!

Besenyi Zsuzsanna Buba

b.j.: Lajtaváry András, Besenyi Buba, Roglich Natalia
Fotó Naty R.

